

Elsa saman við börnum sínum á fæðingardegnum 28. október í ár

arbeiði eitt skifti í eini keyppsamtöku. Heim-
afturkomin verður hann
bókhaldari hjá fa. J.L.
Thomsen í Sandavági.

Elsa og Sámal Petur
giftust á Tvöroyri hin 1.
mars 1921, hövdu nógv
brúðfólk og ofraðu, brúð-
leypíð stóð í Losjunni.

So flyta til Skálavíkar,
har tey hövdu bygt inni í
Dali. Sámal Petur fekk
sær handil og Elsa passaði
húsið og börnini og seym-
aði eisini fyri fólk, og tá
maðurin summatíðir var
til skips, passaði hon
handilin, so nógv var at
takast við.

Elsa sigur: 9 ár vóru vit
í Skálavík og mær dámdi
væl, men tá so triði hand-
ilin kom aftrat, hin fyrsti

Elsa og Sámal Petur

Elsa sum ung genta

var á Mólni, varð ikki
nógv í part, og vit fluttu
so suður á Tvørabakka og
fingu handil har. Eg fór til
Havnar at læra meira
seyming í S.S.S. og fekk
mær so seymistovu og
hevði altíð næmingar».

»Seymaði tú so konu-
fólkaklæði?»

»Nei, nei, eisini klædn-
ingar».

Börnini vórðu 7 á livi:
Poul, Germund, Kjartan,
Mary, Margit, Anna og
Esther, og vóru tey øll við
til fæðingardagin, sum
bílatíð visir.

»Elsa, tú hevur haft úr
at gera».

»Ja, men tibetur alt
gekk væl. Maðurin var
ógvuliga arbeiðssamur,
tók lut í øllum, handils-
maður, arbeiðsmaður,
fiskimaður og bókhaldari,
og eg royndi í minum lagi
við seymingini».

»Og so komst tú at enda
at buggja í Havn».

»Ja, alt ov tíðliga misti
eg mannin, í 1959 doyði
hann. Tað var ein dyggur
smeitur, hevði eg ikki átt
trúnna, hevði eg ikki
klárað hetta. Maðurin
vildi, at eg skuldi flyta til
Havnar, og eg so gjerdi og
fekk bygt mær raðhús í
Joanes Paturssonargøtu.

»Tað var eitt tak at fara

Börnini hjá Elsu

at fáa hús upp í 60 ára
aldrin».

»Sonurin Kjartan, ið
býur í Skálavík og er
timburmaður og tá
arbeiði í Havnini, inn-
rættaði mær øll húsinu,
annars hevði tað ikki ing-
ið».

»Tað má sigast at vera
ein góður sonur. Tú trivst
væl her norðuri, sjálvt um
børnini buggja aðrastaðni,
tú hevur so lætt við at
koma í samband við fólk».

»Her dāmar mær væl, eg
eigi nógvur trúfastar
vinir, og börnini øll eru
mær góð og hava altíð
verið tað og vilja ofta».

Í nøkur ár hevði eg ta
gleði, at elsti sonurin Poul
var prestur í Nesi og í
Hvalba, men so fór hann
til Danmarkar, her havi eg
Germund, Margit og
Annu buggvandi, Mary eru
í Sørvági. Kjartan sum

sagt í Skálavík og einasta,
ið eftir er har suðuri er
Esther».

»Elsa, tú hevur haft eitt
striggið liv við nógvum
arbeiði og ongum 8 tíma
degis».

»Ja, strev og stríð hevur
verið og ofta til langt út á
náttina, men tað, sum
hevur borið meg uppi, er
trúgvín, átti eg ikki Jesus,
so veit eg ikki, hvussu
hevði gingist. Og eitt
aftrat, ið gav mær megina,
var sunnudagshaldið, dag-
urin, ið er givin okkum til
hvíldar fyri líkam og sal,
dagurin, har vit fara í
Guðs hús at lovsyngja og
tilbiðja».

»Til seinast. Í einum av
fæðingardagssangunum
stóð: Omma hevur altíð
javnað».

»Eg havi altíð verið og
eri javnaðarfólk. Sum tú
veitst kom P. M. Dam

tíðliga til Tvøroyri, eg
kom at kenna hann og
gjørdist ógvuliga goð við
hann, og setti stríð og
strev hansara høgt,
serliga innan almannamál-
ini. T.d. haldi eg, at fólka-
tryggingin hevur verið til
stóra hjálp. Javnaðar-
flokkurin kom í tókum
tíma og hevur verið goður
fyríall.

»Góða Elsa, vit frá
flokkinum takka tær
hjáartaliga fyri trúfesti og
ynskja tær eitt blítt livs-
kvöld í Jesu navni».

Jona

Heimið á Tvørabakka

